

• CUBE KID •

DENÍK MALÉHO

MINECRAFTÁKA

5

PÁTEK

AKTUALIZACE III - ODPOLEDNE

Stál jsem **po boku Alizée** v malé místnůstce z křemene. Prizmarínová mořská lucerna osvětlovala prostor **bledým namodralým světlem**.

U jedné ze stěn jsme si všimli nějakého **tajemného** předmětu. Byl **tři metry vysoký, tři metry široký** a plochý jako prapor. Jeho povrch ale připomínal spíš klidnou vodní hladinu než cár látky.

Alizée napřáhla pravou ruku a prsty se **ho lehce dotkla**. Uvolnila ruku a chvíli jej pozorovala. **V tichosti**. S **obdivem**. Takto jsem ji viděl poprvé.

A navíc jsme byli opravdu frajersky oháknutí.

Můj oděv byl ušit z **pavoučích vláken**. Majitelka Zámku Módy, **Flaco**, strávila celé dny spoluprací s lidmi, aby mi vyrobili **perfektní kopii pozemského oblečení**. Poté, abychom vypadali **ještě VÍCE cool**, přešila naše pláště **tak, že se ovíjejí kolem našich ramen**.

**Modely. Symboly naděje.
Velké hvězdy Městečka–Vesnice.
Přesně tím jsme se stali.**

Někteří budou tvrdit, **že je to roztomilé: romantický vztah, co se rodí mezi dvěma mladými hrdiny bijícími se s moby i dalšími protivníky**. Řekl bych, že je to **značně přehnané**. Ačkolí jsme si s Alizée **velice blízci**, nemáme moc času myslet na cokoli jiného než na boj anebo přípravu na něj. Myslím, že starosta to chce všechno změnit. Chce, aby lidé měli něco, **čemu mohou věřit**. Z tohoto důvodu nás určitě poslal během bálu na chvíli ven.

Když jsme se vrátili, řekl nám, že se máme **usmívat, držet se za ruce a před davem ty spojené ruce zvednout**.

„Vypadáš tak jinak,“ řekl jsem.

„To je možné,“ odpověděla Alizée **nepřítomně**. „Chtěla jsem ještě tančit.“

„Já taky.“

Upravil jsem si límeček u košile. Pak jsme zaslechli „klik“, to se otevřely dveře. V prudkém světle jsme viděli, jak se k nám blíží starosta. Pozoroval nás, zejména **naše oděvy**, a všiml jsem si, jak se pod knírem zlehka usmál.

„Omlouvám se, že jsem se k vám tak přihnul. Chtěl jsem se jenom ujistit, že na slavnosti budete **zářit**.“

„To nevadí,“ odpověděla Alizée a upřeně se dívala na jeho **odraz**.

Starosta mezi námi proklouzl a uzlovitýma rukama přejel po železném rámu.

„Takže...? **Líbí se vám?**“

Alizée přikývla.

„Je to... **neuvěřitelné**. Ale co to je?“

„Říkáme tomu **zrcadlo**. Toto je staré alespoň tisíc let. Bylo vyrobeno na počátku **Druhé Velké Války**. Jestli jsem to dobře pochopil, pochází ze starobylého chrámu jménem **Tabernákl, Trhlina neštěstí**. Nachází se blízko oceánu, za ohromným masivem hor na severozápadě, velmi, velmi daleko odtud.“

„Není možné, abychom něco takového vyrobili sami,“ řekl jsem.

„Kde se to tady vzalo?“

„Podle našich archivů tudy projížděl obchodník, co je vlastnil. Tehdy to tak bylo běžné, lidé ještě mohli cestovat, **aniž by se museli něčeho obávat**. Když jsem byl ještě dítě, cestovatelé i tuláci neustále navštěvovali naši vesnici. Mám dojem, jako by to bylo včera...“

Přikývl jsem hlavou. Matně si vzpomínám, že jsem něco takového zaslechl ve škole. Před nedávnem se naše vesnice dozvěděla o návratu **Toho Bez Očí**, ale vzdělanci si myslí, že už sbírá síly a sestavuje armádu. Předtím nebyly **útoky mobů** zdaleka tak časté. Mohli jste se prohánět celé týdny **Nadzemním světem**, aniž byste nějakého potkali. Zatímco nyní...

Starostovy oči se zadívaly **kamsi do daleka**, pak pokýval hlavou a **usmál se**. Viděl jsem snad v koutku jeho oka slzu?

„Jste **nádherní**,“ řekl. „Ano, jste **přesně** to, co naše vesnice potřebuje.“

Do další pauze řekl:

„Doufám, že rozumíte tomu, proč to po vás všechno chci.“

Naše pohledy se setkaly.
„Samozřejmě, že ano, pane starosto.“

PÁTEK

AKTUALIZACE IV - ODPOLEDNE

Vrátili jsme se v tichosti. Ve chvíli, kdy skoro všichni byli na slavnosti, byly ulice téměř pusté. Přesto jsme si v dálce všimli nějakých postav. **Lidských postav.**

Držely stráž, byly ve střehu, očarované luky na ramenou.

Nahoře na věži stál jeden připravený spustit poplach v případě potřeby. Ze svého místa jsem ho ale nemohl vidět.

Jakmile jsme přišli do sálu, kde se konala oslava, vše bylo zhruba stejné, jako když jsme odcházeli: plakáty a vlaječky, hrací skříně, koláče. A asi tisíc lidí, co slavili vítězství Městečka-Vesnice. Ten Bez Očí byl stále na svobodě, ale jeho sluhové dostali pořádně na frak.

Nám to stačilo.

Brali jsme každé malinkaté vítězství,
co nám osud nabídl.

Po své pravici jsem zaslechl smích. Skupinka dívek se soustředila jen na Alizée. Mluvily jen o jejím plášti.

Řízek se zas divil tomu mému. Doplácal mě po zádech a **široce se na mě usmál.**

„Co to jako je?“

„To je **na oslavu**, myslím.“

Mrkl jsem na rozveselený dav lidí.

„**Tak co je nového?**“ zeptal jsem se. „Od doby, co jsem odešel?“

„Mnóóó, ten kluk tady – **Tristan**, myslím – říkal, že si jednoho dne hrál na hradbách a viděl venku **králíka**. Ale nebyl to lejaký králík. Říkal, že to **byla zombie**.“

Řízek udělal **strašlivou grimasu**, a pak propukl ve smích.

„Co si dnes děcka nevymyslí!“

„**HmMmM,**“ odpověděl jsem. Vlastně bych se tím měl zabývat.

Později tam na něj mrknu.

„Jo! A neustále potkávám toho trochu děsivého **starého týpka**.

V červeném oblečení, s červeným kloboukem, černými slunečními brýlemi a velkou bílou bradkou. Říkal, že se jmenuje **Cacao**.

Cacao Withernoix.“

„**Cacao Withernoix?**“

Chvíli jsem **přemýšlel**, ale to jméno mi nic neříkalo a popis vzhledu už vůbec. *Zas až tak mě to nepřekvapovalo.*

Cizinci se až dosud ukazovali **každý týden**. Nikoli cestovatelé, spíše **přeživší**. Často se jednalo o malou skupinku **zbídačených** vesničanů, jež utekla ze své osady poté, co byli napadeni uprostřed noci. A někdy to byl člověk, **co po celé měsíce bloudil Nadzemním světem**. Dokaždé jsme je přijali, provedli vesnicí, a pak jim přidělili nějakou práci.

„Dobrá, a ten... **Cacao**,“ zeptal jsem se, „to je jeden z těch, co přišli dneska ráno?“

„Možná. Ale v každém případě **je děšivý**. Také jsem viděl, že se motá kolem **knihovny**.“

„Zajímavé...“

Vůbec jsem si nevybavil, že bych potkal někoho, na koho by seděl Řízkův popis.

„OK, je potřeba mít se před **ním na pozoru**. Co dál?“

„Ehm... **nic**, řekl bych.“

„**Dobrá práce**, pokračuj. A hlídej si záda. I když tu vládne slavnostní atmosféra, nesmíme zapomínat, kdo jsme.“ Ukončil jsem větu tím, že jsem se dotkl **svého diamantového meče**, který jsem měl na zádech. Řízkovi zbledl úsměv na rtech.

„Ano, **pane!**“

„**Ale no tak!** Není třeba mě titulovat **pane.**“

„Ale říkali, že tě takhle musíme oslovovat, **když jsi teď kapitán.**“

„**Kašlu na to.** Známe se od doby, co jsem byl vysoký jen jeden blok. Jsem to pořád já, **Minus,** jasné?“

„To půjde,“ odpověděl Řízek a pokrčil obočí. „Ale Minusi, ty jsi zničehonic **strašně zvažněl.** Co se stalo?“

Sklonil jsem hlavu. Nevěděl jsem, co mu na to říct. Co jsem na to asi tak mohl odpovědět? Nepřestával jsem myslet na to, co před chvílí říkal starosta. „**Jsi bojovník,** Minusi. **Strážce** naší vesnice. A dnes je potřeba, **aby ses choval** jako jeden...“

Samozřejmě jsem to nemusel Řízkovi vysvětlovat. Chápal **lépe než ostatní.** Byl tam, když stovky mobů pronikly do naší vesnice. A tak jsem nic neříkal, ani on nic neříkal, jen **pomalou** pokýval hlavou. Možná, že si na to také vzpomněl. Vesničané procházeli kolem nás, **smáli se,** házeli **vtípky,** nabízeli nám kousky **koláče...** Rychle se nám ty obrazy v myslích rozplynuly. Aspoň na chvíli.